

[Formanden.]

Medlem af folketinget Dupont har meddelt mig, at han ønsker til undervisningsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil det være muligt for undervisningsministeriet at pålægge brevkolerne, at der ikke afkræves det fulde kursusbeløb, når og hvis det viser sig, at eleverne ikke kan gennemføre kursus?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid efter spørgetiden i dag.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Socialministeren (Bundvad): Jeg har her ved den ære at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om midlertidigt tillæg til visse ydelser i henhold til ulykkesforsikringsloven, loven om invaliderente m. v. til tilskadedkomne militære værnepligtige samt loven om invalideforsørgelse.*

Ved en lov af 20. maj 1952 om tillæg til ydelser i henhold til de 3 nævnte love blev løbende erstatninger i anledning af ulykkestilfælde, indtruffet før den 1. april 1947, forhøjet med 25 pct. Baggrunden herfor var, at ydelser i anledning af ulykkestilfælde, indtruffet efter den 1. april 1947, i henhold til 2 love fra 1948 er undergivet automatisk pristalsregulering. En sådan regulering kunne ikke gennemføres med tilbagevirkende kraft for ældre ydelser, men man fandt det da rimeligt, at staten måtte træde til. De ulykkesramte, der er tale om, ville ellers komme i en meget dårlig stilling, efterhånden som priserne steg.

De 25 pct. er i 1956, i 1958 og i 1961 forhøjet til i alt 60 pct., hvorved de løbende erstatningsydelse for ulykkestilfælde indtruffet før 1. april 1947 fik samme procentvise forhøjelse som de pristalsregulerede ydelser i henhold til de før omtalte to 1948-love.

Oktoberpristallet i år, 505, vil udløse en forhøjelse pr. 1. april 1963 på yderligere 10 pct. til i alt 70 pct. Under hensyn hertil foreslås det at give de ældre ydelser samme procentvise forhøjelse fra den 1. april 1963, d. v. s. en forhøjelse med yderligere 10 pct. til 70 pct.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale dette lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Vivike* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Mener ministeren, det vil være i overensstemmelse med det almindelige ønske om større naturfredning, hvis der gives tilladelse til vandskisport ved hjælp af speedbåde på Esrum Sø?“

Vivike: Med de svagheder, vor naturfredningslov har, kan vi ikke sikre den brede befolkning adgang til de smukke, fredelige og dermed rekreative områder i den danske natur. Derfor er der for et års tid siden nedsat en kommission, som skal udarbejde et grundlag for en forbedring af naturfredningsloven. Medens kommissionen arbejder, gøres der af grundspekulanter og andre det ene indhug i vore naturværdier efter det andet, indhug, som vil være uoprettelige, når engang en bedre naturfredningslov ser dagens lys.

Den nye tid har bragt menneskene mange goder, men også mange plager. En alvorlig og sundhedsfarlig plage for nutidens bymenneske er larm og støj og her i første række motorstøj. I højere grad end før er det bl. a. derfor en nødvendighed for folk i deres fritid at søge fredelige og støjfri steder. For denne bys og for andre byers beboere er Grib Skov og Esrum Sø sådanne steder. Men også her vil man nu have motorlarm indført. Nogle mennesker forsøger at få lov til at drive vandskisport ved hjælp af speedbåde på Esrum Sø og benytter i øvrigt efter min mening nogle højst usmagelige metoder for at afpresse myndighederne denne tilladelse. Mange forventer, at den nye naturfredningslov ikke vil tillade speedbådssejls på vore indsøer, og jeg finder det derfor noget uheldigt, hvis der nu gives tilladelse til noget sådant på Esrum Sø til glæde for nogle ganske få, men til gene for utallige.

Mener den højtærede minister for kulturelle anliggender ikke, at vi, medens der arbejdes med en skærpelse af naturfredningsloven, må søge at undgå den ødelæggelse af naturens fred, som vi kan undgå?